

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 6

15. august 1983

19. årgang

*Dersom dere ikke omvender dere,
skal dere omkomme likedan
(Luk. 13,3.)*

Du sier: «Men her står da virkelig: *Dersom dere ikke omvender dere, skal dere omkomme.* Og la så være at denne omvendelse ikke betyr det samme som å bli et nytt menneske eller det samme som helliggjørelse, eller å få det onde renset ut, for det kan en jo ikke ha krefter til, før en er innpodet i Kristus og har fått helliggjørelsens Ånd. Men det kreves her likevel at til en sann omvendelse hører anger, det å være knust i seg selv, sorg over synden. Jeg frykter for at dette ikke er slik hos meg som det skulle være, jeg er snarere hard og kald, og hvordan kan jeg da tro?»

Svar: Det er sant, det kreves omvendelse, og den begynner med en viss følelse av synden som når en forsøker å forbedre seg, går over til synderkjennelse og åndelig fattigdom. En blir blottet for all trøst i en selv.

Men for å få vite om denne din omvendelse er slik som den skal være, må du undersøke og tenke på det som er dens mål: for alt som når sitt mål, er slik som det skal. Nå er spørsmålet: Hva er omvendelsens egentlige mål? Omvendel-

sens første og egentlige mål er slett ikke å gjøre deg velbehagelig for Gud og på den måten benådet, men å *drive seg til Kristus*, som Paulus sier: «Loven er blitt vår tuktemester for at vi skal bli rettferdigjort av troen.» Derfor, hvis du ennå kan gå skilt fra Kristus, være opptatt av verden, og bundet i kjødelig sikkerhet uten visshet om nåde hos Gud, da er i sannhet din *følelse av synden* for liten. Kan du ennå søke frelse ved å streve med deg selv, i anger, bønn med mer, da er din synderkjennelse ennå ikke rett.

Men så snart du ikke får fred, ikke kan leve i uvissitet om Guds nåde, og ennå mer, så finner du heller ikke noen trøst hos deg selv, i din egen bedring, anger og bønn. Da må du slik som du er, fly til nåden i Kristus alene, da er din omvendelse rett. For da når den sitt mål som er å drive deg til Kristus, og i ham er du frelst og salig — kommet innenfor fristadens murer. *Den som har sonnen har livet.* Du skjønner altså at hvis synderkjennelsen er rett, da skal du ikke finne den slik som en selv ønsker den skal være; for da fikk du trøst i *den*, da

fikk du trøst i noe *hos deg selv*; og det er all din trøst som skal tas fra deg. Den rette omvendelse fører altså med seg *utfredhet med sin omvendelse*, en slik følelse av hardhet og likegyldighet, denne innerste og dypeste fordervelse i oss, at du med full overbevisning, blir nødt til grundig å fordømme deg selv som hard, likegyldig, ugudelig, fortapt og fordømt. Da først får Kristi blod hele æren for din frelse.

Spør du hvor meget følelse av synd som er nødvendig, da kan du svare deg selv: Ikke så og så meget — men så meget at du ikke kan leve uten Kristus, ikke kan få fred før du er salig i ham. *Det kreves ikke mere, men heller ikke mindre*. Det er også en villfarelse å tro at sorgen over synden først skal ha sin tid før troen, og så kommer tiden for tro, fred, glede og hellighet. Nei, begynn du bare med å tro på Kristus og siden å følge ham i den daglege omvendelse, så skal du nok få føle synden mere enn før.

Et av de fineste og sterkeste av djevelens listige angrep er dette: Når et menneske som i alminnelighet tror alt Guds ord og med fullt alvor søker dets kraft i hjerte og liv for å leve etter det, har en stor synd på sin samvittighet, da skyter djevelen slike tanker inn i ham: «Visstnok er evangeliet sant og nåden stor, slik at syndere i alminnelighet kan få nåde;

men — det er noe særskilt med meg; for jeg vet jo med meg selv hva jeg har gjort. Hvis bare ikke det og det hadde vært (som f. eks. en av de hemmelige eller åpenbare synder mot det femte, sjette eller det syvende bud), da hadde jeg kunnet få nåde, men nå er det et særskilt unntak med meg.» Se dette: «Det er et særskilt unntak med meg» er et av de giftigste og listigste angrep av den gamle slange, han som er en *løgner og mandraper* fra begynnelsen av. For sannheten er at det *finnes ikke noe unntak*, ingen særskilt synd som ikke helt og fullt sones i Kristi blod, når det mottas i tro av en fattig synder. Det er jo nettopp evangeliets viktigste innhold, stadfestet både ved ord og eksempel både i Det gamle og Det nye testamente, at om dine synder er som purpur, skal de bli hvite som sne; om de er røde som skarlagen, skal de bli som den hvite ull. Som slående eksempler på det står David som hadde drevet hor og mord, og Manasse, røveren på korset, den store synderinnen, Peter som fornekket, med mange flere. Ja, det er nettopp for slike store synders skyld som elles ingen i himmelen eller på jorden kunne gi hjelp imot, at Guds Sønn ble menneske, utgjød sitt blod og døde, for at *hver den* som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.

C. O. Rosenius.

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., namn og adr.

Bladet blir halde oppe av frivillige gäver.
Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telofon (055) 58363

Alt som har med bladet sin eksp.
blir sendt dit, som tinging, oppseining
og adresseforandring.

Gäver til bladet kan sendast kass. S. Böhn
postgiro 5 68 21 33.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheimsund.
Tlf. (055) 51 080.

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad
Opstadv. 38, 4350 Nærbo Telf. 04-433685.
Kass. Sverre Böhn, 5601 Norheimsund.
Postgiro 5 68 21 33. | Bankgiro 3530.21.00932.

ØYSTESE TRYKKERI A/S

Brev til deg som er ung

Frå Olav Valen Sendstad

Ditt gjennombrot

Det hender ikkje så sjeldan at eg råkar
unge menneske som har levt i eit barnleg
tilhøve til Gud heilt frå dei var små. Dei
har fått god hjelp til det: mor lærde dei
tidleg å be, mykje har dei hørt om Gud,
om Jesus, om frelsa, om Himmelten og
andre ting som høyrer Guds rike til. Dei
har hatt si barnlege tru på Herren, dei
har kvar dag bedt si barnlege bøn til
han, og dei lærde å vara seg for visse
grove synder som å banna, lyga, stela o.
likn. Dei står — som vi seier — «i si
dåpspakt».

Det er ei stor lukke å få veksa opp på
denne måten. Og det er ei stor lukke å få
vera hos Jesus på denne måten heile li-
vet.

Men etter kvart når medvitet og sjølv-
medvitet vaknar meir og meir, og når dei

mange spørsmål og problem i kamerat-
flokken og i livet elles melder seg, kjem
ein ikkje unna eit *anten — eller*. Det som
kanskje var så sjølvsagt før, må verta
vælt med fullt medvit. Det ein før ein-
feldt trudde som barn, må ein no ærleg
tru og ta imot som vaksen.

Ungdomslivet set oss mest kvar dag
på slike val. Mange lid usiger her — og
dei glid anten meir og meir bort til dess
fråfallet frå barnetrua er fullført, eller
dei bryt tvert av med fullt medvit og
dreg som den bortkomne sonen til eit
framant land og øyder arven sin. Og
hadde ikkje Gud halde si hand over dei,
hadde dei aldri kome attende til «farshus-
set». Men Gud vere lova at det er *moge-
leg* å verta berga hjå Jesus gjennom ung-
domstida, og at det *verkeleg* er fleire enn
vi trur, som vert det.

Desse som heilt frå barndomen og ut-
over får vera hjå Gud, har ofte sers ånde-
lege vanskar, som dei andre ikkje har.
Og eg veit at du er interessert i å høyra
litt om det. Eg vil prøva å seia det stutt
og så klårt som eg kan.

Den største vansken deira er at dei
høyrer i forkynninga og les i bøker og
blad om vekkinga og *omvendinga* på ein
måte som dei ikkje får til å høva på seg
sjølve. Ein serleg stor vanske er alt som
vert sagt om *syndenaud* før omvendin-
ga. Den kjenner dei lite til, tykkjer dei.
Dei veit med seg sjølve at dei ofte har
vælt å fylgja Jesus, og sett seg føre at dei
vil vedkjenna seg som kristne, og vera i
truva på Jesus. Men den «store omven-
dinga» kan dei ikkje tala om. Og så
kjenner dei seg lett einslege og «utanfør-
re» — og tek til åtru at det ikkje er

«rett» med kristendomen deira. Eit ungtnar kan ofte stri mykje med desse spørsmåla.

Høyr no, kjære ven, kva eg vil seia til deg. Og eg trur eg kan seia det med noko vekt, sidan eg sjølv er av dei som har vore borte frå Gud, og veit litt om både syndenaud og omvending. Det eg vil seia deg er dette:

For det fyrste: ein kan aldri byggja si frelse eller sin nådestand på ein dato eller ei omvendingsoppleveling. Eg for min part vart omvend då eg var 21 år gamal. Er det dermed sikkert at eg er omvend i dag — 25 år seinare? Eg kan vera «løyntig død», eg kan vera ein fråfallen (sjå Johs. op. 3,1 f. 15 f.). Kva gagn har eg då av omvendingssopplevelinga mi? Ikkje anna gagn enn tusen gonger hardare dom av den Gud eg har svike (Hebr. 6,4 f.).

For det andre: i all sann omvending er det noko Gud vil skal takast oppatt. Det som gjer ei omvending til ei sann omvending, er ikkje det som hender ein gong for aldri å henda meir, men det er noko som hender ein første gong, og som sidan stendig vert teke oppatt i livet med Gud. Difor talar ein med rette om *dagleg* omvending. Og dagleg omvending er ikkje noko anna enn at det vert teke oppatt i hjarta mitt det som alltid hender i ei sann fyrste gongs omvending.

Og kva det er, seier Guds ord klårt: Det er sanning av syndene for Guds åsyn (1. Johs. 1,9) med eit sant og botferdig hjarta, slik at vi ikkje orsakar oss sjølve, men har ein attlaten munn og sannar at Gud har rett til å forkasta oss for evig (Rom. 3,19 f.) men og at vi flyr til Jesu

kross og blod og i hjarta vårt trur at han tek imot oss slik vi er etter den nåde og lovnad han har gjeve all verda frå Golgata-krossen, og gjeve oss personleg i dåpen vår.

Dersom desse to ting finst i hjarta vårt: ei ærleg synds-erkjenning etter det åndelege lys vi har til kvar tid, utan fusk og orsaking — og ei ærleg tiltru til Jesus at han tok imot oss for nåden si skuld etter sin lovnad — *då er der og sann omvending*.

Det hender at det er vanskeleg å verta viss på at ein er eit Guds barn. Då skal vi ikkje sukka og klaga over at vi ikkje har «kjensle av vissa», men vi skal venda oss til Guds ord, til Bibelen, *til lovnadene*, — og be om nåde frå Guds Ande til å sjå og tru at slike lovnader gjeld oss personleg frå nådens Gud. For frelsesvisse er ikkje anna enn å vera klår over og sankjenna i hjarta sitt at Guds frelse og lovnader gjeld oss personleg.

Dersom du vil kalla omvendinga di «gjennombrot», så lær no at du kan verta omvend i denne stunda, endå om du tvilar på alle omvendingane dine før. Det skjer når du bøyer hjarta ditt og ånda di til å sjå at du er utan orsaking og kjem til Jesus nett slik du er med dine synder, og trur i hjarta ditt at han tilgjev deg ved sitt blod.

Så skal du ikkje byggja nådestandet på ei slik omvending, men på han du vender deg til. Akta deg for å tru på trua, akta deg for å tru på omvendinga di, akta deg for å byggja på noko i deg sjølv. Men fly til Jesus — tru på Ordet og lovnaden som er utanføre deg. Det er sann omvending.

Troens banebryter og fullender

Hebr. 12, 1—3.

Et stort og herlig mål venter Guds folk der fremme. Mange har nådd det. Vi har møtt en hel flokk av dem i kap. 11, og i følge kap. 4 står det ennu tilbake, at flere skal nå frem. Derfor oppfordres leserne også til å gjøre seg flid for å nå inn til Guds hvile. Hele brevet vil mane oss til å ile fremad i løpet mot det herlige mål.

Fordi leserne var kommet inn i den villfarelse, at alt var tapt for dem, måtte forf. forsikre dem om målets visshet, for man kan ikke få noen forstandig mann til å løpe, hvis ikke der er noe å løpe etter, og hvis det ikke står fast, at det er mulighet for å nå det 1. Kor. 9,24. De kristne er ikke, som en flokk høns, som

Dersom du derimot vil kalla frelsesvissa ditt «gjennombrot», så lær at du ikke elskar dine kjensler av fred, men at du elskar Jesus som din sanne fred. Akta deg at du ikke byggjer vissa på kjenslene dine, men på *lovnadene*. Når hjarta er uroleg i skifting mellom von og mismod, og du ikke veit kva du skal halda deg til — anten dei lyse stemmingane dine eller dei mørke, så lat både delar fara, og hald deg til *Guds lovnader*, som står uskiftande når himmel og jord går under.

Vår sjel lever av Guds lovnader og deira oppfylling ved trua på han som er ja og amen til alle Guds lovnader, Jesus Kristus.

O. V.-S.

løper planløst omkring. De vet noe om, hva løpet gjelder; men det er ikke nok for trette og forsakte kristne å vite noe om målet. De må også påny få vite, hvordan det kan nåes, om det virkelig er mulighet for å nå frem til det.

Det er før sagt, at Gud har besluttet, at noen skal nå det; men livet lærer oss, at tross hans beslutning har det slått feil for så mange, som begynte å løpe. Hvor- dan skal vi så tenke å nå frem, når vi både er svake og tunge på foten? — Sådan har vel leserne måttet tenke mangen gang, og heller ikke vi er fremmede for det spørsmål.

Overfor den slags tanker anbefaler teksten oss aller først et tilbakeblick på kap. 11, hvor det fortelles om så mange forskjellige troens stridsmenn, som nådde helt frem tross alle deres vanskeligheter og skrøpeligheter. Det ligger en veldig hjelp og en stor trøst i den tanke, at alle disse har nådd målet, for dermed er sagt, at det virkelig kan nåes.

Da Columbus seilte til Amerika, var det en vågelig ferd, for det var ingen som visste på forhånd, at det kunne la seg gjøre. Heller ingen visste noe om, hvilke farer det ukjente land rummet. Men i vår tid tar en sådan reise seg helt annerledes ut, og ingen nærer særlige betenkelsigheter ved den under normale forhold — ganske enkelt fordi man vet landet ligger der, og mange har nådd det, uten at det gikk galt. En reise til et kjent mål ved en kjent rute avskrekker ingen. Hvis man overhode gjort seg no-

en tanker om saken, er det denne: Når så mange nådde vel frem til den andre kyst, hvorfor skulle det så ikke også lykkes for meg?

Det er en god tanke å bli stille for, hvis man er blant dem, som ble trette og forsagte på reisen til livets land. — Endog under høyst unormale forhold nådde «alle disse» frem i god behold. Satan og verden kunne ikke lage så mange trafikkvanskeltigheter på veien hjem, at det slo feil for noen av dem.

Hvordan nådde så den «store sky av vidner» frem? Det var to ting, som de beflelitede seg på å legge bort. Der er hindringer, som vi må frigjøres fra, innen vi bliver i stand til å løpe på den bane som ligger mellom oss og målet. Først nevnes byrder som tynger. Dem kan man ikke løpe med. Det er for anstrengende, og når det så tilmed ikke dreier seg om noe man absolutt skal ha med seg til målet, kan en ikke gjøre noe klokere enn å legge det bort. Alt, som tynger, må vekk, hvis det hindrer en i løpet! — Er det et bud? Ja, men et bud med forjettelse: Lovet være Herren! Fra den dag bærer han våre byrder Salme 68,20. Hva tid får vi det riktig lært å la ham bære ikke bare oss selv, men også våre byrder? Es. 46,4. Hvorfor går vi så ofte og sleper oss trette, innen vi blir ferdige til å give byrdene fra oss; holder vi så meget av å bli utmåst?

Det gjør vi neppe; men hvorfor så ikke heller med det samme overlate byrdene til ham, som sier at han vil bære dem — er vi for stolte til å erkjenne vår avmakt — eller tror vi for dårlig om ham. — Har du ikke gått på gang opplevt, at

når byrden ble deg for tung å bære, så var det en lett sak for ham å klare den?

— Hvorfor skal vi da fortsette med å forløfte oss i stedet for å lære av våre erfaringer? — Byrdene skal kun klemme oss fast til den gode hyrdes skulder, men ikke ned av den.

Det andre, som må legges bort er synden. Den er farligere enn byrdene, fordi den ikke alltid viser seg i sin sanne skikkelse. — Når synden smerten i samvittigheten og derfor trykker hjertet hårdt, er vi ikke lenge om å finne veien hen til nådens trone, og der løser Gud oss fra syndens byrde. Men her er det tale om den slags synd, som vil besnere oss, fordi den ser tillokkende ut for hjertet. Hvis synden alltid trykket, så trykket den oss inn til Jesus, og hos ham er der ingen fare; men når den tilslører seg med lokkende kleder, blir den lett en snare om foten. Derfor trenger vi mer en noe annet til å be om en følsom samvittighet, som aldri blir avsmertet for synden, hvis vi skal unngå satans mange snarer.

Synden vil hylle oss, d.v.s. blinde og bedrage oss 3,13: den overrasker Gal. 6,1. Det er ingen grunn til å føle seg selv-sikker, og hvis man gjør det, er man allerede bedraget. Derfor trenger vi så meget til den gave som nevnes i Jer. 32,40: Min frykt legger jeg i deres hjerter, så de ikke viker fra meg. — Det er den fine inndre sans som gjør varsom med synd.

Men enda kan det gå galt, og du sitter kanskje fast i en eller annen snare. Hva er der så å stille opp med? Å slite i lenkerne hjelper nok ikke stort; de snører seg bare fastere derved; men finn inn i lyset med dem. Der avsløres bedraget,

og der blir synden i stedet for en lokkedue til en byrde, du gjerne vil la ham ta ifra deg. — Bli endelig i lyset, for der kan snaren ikke så lett fange deg, fordi du ser klart Sal. 124, 7—8.

Den som er blitt løst fra byrder og snarer, kan løpe, hvis han har kraft og utholdenhets. Det er ikke nok med befrielse. Det behøves også en drivkraft, som kan holde oss i gang imot strømmen. Får vi ikke den, så når vi ikke frem allikevel. Men hvordan får vi utholdenhets, det er daglig aktuelt for oss, som gjerne vil nå frem. Den gamle Johannes hadde lært noe om utholdenhets i Jesus Åp. 1,9.

Vi får ikke kraft på lager; men den er lagret i Jesus, og vår tekst gir oss den enkleste mulige anvisning på, hvordan vi kan hente fra hans lager Ef. 6,10. Det kan skje ved å rette blikket på Jesus. Når det gjaldt byrder og synd, skulle vi se oss for; men gjelder det kraft, må vi se hen på Jesus, og hva han er for oss. Det er for øvrig også den enkleste vei til å bli både byrder og synden kvitt, for det løser og frigjør oss.

Det kreves kun at vi ser den vei, hvorfra kraften skal komme, og det er ikke for vanskelig en oppgave. — Se ikke på byrder, synd og avmakt; men se på Jesus! — Det setter deg i forbindelse med selve kraftkilden, og det formidler kraften til deg. Det skal så lite kraft til å dren øynene, at enhver kan gjøre det, og det skal være nok til å få del i utholdenheten i følge ordet her.

La oss da se på hva her står om Jesus, for det må kunne gi oss, hva ordet lover. Først kalles han troens banebryter og

fullender. Liknende uttrykk om Jesus finnes i 2,10 «deres frelses banebryter» — 5,9 «Opphav til evig frelse» — Apg. 3,15 «livets banebryter» — alle disse uttrykk har samme rot, at han er begynnelsen og enden, den første og den siste — også når det gjelder troens tilblivelse og fullendelse.

Uttrykket kan hentyde til, at Jesus selv er den første og eneste, som har trodd Gud til fullkommenhet. Han er troens «oppavsmann». Han er aldri kommet til kort i troens svære kunst — og er aldri blitt til skamme ved sin tro. Aldri sviktet han troen, og ble aldri sviktet av Gud. Troens bånd mellom ham og Faderen ble aldri brutt fra noen side. Han alene har våget å tro Gud til fulle. Derfor eide han som menneske alltid det fullkomne samfunn med Gud. Således er han den fullkomne tros banebryter, for ingen andre har trodd som han.

Vi kan finne brist i troen hos andre, men ikke hos ham — enn ikke på korset Mat. 27,46. Han slapp ikke Gud, men førte sin tro igjennom til fullendelse med utbruddet: Min Gud — han ble gjennom lydighet sin egen tros fullender. — Den side har vi ikke lett for å få øye på, fordi det er vanskelig for oss å tro fullt og fast, at Jesus helt og fullt ble menneske — og derfor også måtte prøve å vandre i tro, slik som vi må.

Disse tanker skinner dog igjennom i Skriftens skildring av Jesu menneskeliv på mange steder. Og er det en glede å kunne si om den «store sky av vitner» i kap. 11, at de var «mennesker under samme kår som vi», så er det en ennu større glede å våge og si det samme om

Jesus — også når det gjelder å tro Gud. For så kjenner han av egen erfaring alle vanskeligheter i troens strid og vet vei frem for meg, fordi han selv har funnet den.

Jesus måtte selv bli fullendt i troen, før han var fullendt som vår frelses banebryter. Han har derved nådd den høyeste personlige utvikling som menneskesønn. Luk. 2,52 og 40. I ham bor hele guddomsfylden legemlig. Kol. 2,9. Ingen kan lodde Jesu persons innerste hemmelighet; men det betyr alt for oss, at i Jesus bor Gud fullkommen i et menneske, som trodde fullkommen.

Kun gjennom troen kan Gud komme i forbindelse med oss, ta bolig i oss. Ef. 3,17 — og kun hvis Menneskesønnen trodde Gud fullkommen, kunne hele guddomsfylden bo i ham. Derfor kalles han troens banebryter og fullender, for også i troen har han nådd det fullendte, — som menneskesønn å bli det, han var som Gud. Så er han Gud i menneskeskikkelse, både av natur og gjennom troen. Og derfor ble han opphav til evig frelse for oss. — Skyen av vitner kunne vise meget av, hva der kan oppnås ved tro; men Jesus alene har vist oss alt, hva der kan oppnås ved tro. Hvor meget vi enn kan lære av de andre om troen, så kan vi lære mer av ham. — Les nu Kap. 4,15 og Joh. 5,19.

Så vil vi gå til den andre side av saken. Det ligger meget nærmere for vår tro og tanke, at Jesus er vår tros begynner og fullender. Alt, hva «skyen» hadde av tro, var kommet fra ham, og han lærte hver enkelt så meget, som han fikk anledning til å lære dem. Vi leser nu Apg.

3,16; Fil. 1,6 og Ef. 1,19. — Når Jesus selv har funnet troens vei og nådd til veis ende, så fant han den egentlig for oss og til oss. Alt, hva Jesus vant, var til oss, fordi han gjorde det for oss. Men alt dette kan kun bli vårt ved troen, og derfor er det så rik en trøst og kraft i å se hen til, at han har begynt troen i våre hjerter. For det sier, at han ikke alene har vunnet alt for oss, men også vil sørge for, at vi får det i eie derved, at han virker troen i oss.

Og satte han sitt menneskeliv inn på å vinne alt for oss, så setter han nu sin guddomskraft, sin «veldige styrkes inngrisen» — inn på, at alt det, han vann for oss, skal bli vårt ved å skjenke oss troen, som kan tilegne seg det, han vant. Dersom vi har erfaret, at han har begynt på dette vidunderlige verk i våre hjerter, så kan vi derav være forvisset om, at han har tenkt å fullende det. Formådde han å begynne troen i oss, så makter han også å fullende den, like så visst som han maktet å fullende sin egen tro. Han har vunnet sin egen seier for å kunne skjenke den til oss.

Nu forstår vi litt bedre Rom 8,37. — Og like så visst som han har satt samme mål for vår tro, som han selv har nådd (1. Joh. 3,2), så visst er han både mektig og villig til å sette hele sin eksistens og fylde inn på, at vi skal nå det ved ham, som elsker oss 7, 24—25. — Derfor heter troens banebryter og fullender Jesus, og vi skal vite, at han selv som menneske har trodd seg opp til Gud — og derfor heter han Kristus, for at vi skal vite, at han som Gud kan føre oss fram til likhet med seg. — Han, som selv har trodd til

fullkommenhet, kan virke tro i oss til fullkommenhet.

Er det ikke noe av det, Paulus har i tanke, når han taler om «den fullvisse innsikts hele rikdom og til erkjennelse av Guds hemmelighet: Kristus» Kol. 2,2. I 1. Tim. 3,9 og 11 taler han både om troens og guds fryktens hemmelighet, og dermed tenker han også på Jesus, for troens hemmelighet er, at Jesus er dens opphavsmann. Uten ham kommer ingen til tro; men ved ham har alle kristne fått troen. Ef. 2,6. Det var også ved ham den «store sky» fikk troen, og derfor er det mere hjelpe i å se hen til ham enn til dem. For når vi ser på dem, kommer den tanke lett, at de hadde nu engang så stor en tro, at de kunne holde ut, men hva med oss, som har så liten tro?

Her må vi huske, at hvis de hadde noen tro, så stammet den fra Jesus. Derfor har hele kap. om troen sin opprinnelse i Ham, og æren er alene hans. Vi vil også minnes, at han, som begynte og fullendte troen i dem, vil gjøre det samme for oss. — Det er virkelig kraft i å se hen til vår tros banebryter og fullender.

Ser vi på «skyen», skal det ikke bare få oss til å beundre dem og skamme seg over oss selv; men det skal nærmest få oss til å beundre deres tros opphavsmann og sette all vår lit til ham, så vi tror, han vil gjøre det samme for oss, som han gjorde for dem — og gir ham anledning til det, liksom de gjorde.

Hvordan kan vi det? — Ved å se til ham, liksom de gjorde. Det er både vei-

en, kraften og målet: «Mitt øye er stadig vendt i mot Herren, for han frir mine føtter av snaren» — «Se hen til ham og strål av glede, ditt åsyn skal ikke bli til skam.» Sl. 25,15 og 34,6. — Deri ligger hemmeligheten ved å få lagt sine byrder av, bli kvitt synden med alle dens snarer og bedrag, få kraft og utholdenhets.

Men nettopp derfor kan du være viss på, at alle snarer legges for din fot med den hensikt å få vendt ditt øye fra ham, og hvis det lykkes for fienden, så går du i garnet med åpne øyne. — Det er tilsynelatende så mange ting man er nødt til å ta i betraktnsing, og det ser så riktig og klokt ut å gjøre det; men får vi på den måten øye vendt fra Jesus, så er vi dømt til å tape.

Derfor er det ene riktige, kloke og for nødne, at vi ser hen til ham. Så kommer alt det andre på sin rette plass. Hvis du har noen interesse for å bli løst fra byrder og synd og få kraft til å holde ut i striden for å vinne seiersprisen og frelses for evig, så er det her et råd, som kan hjelpe deg til det hele, et råd, som ikke er for vanskelig å huske til enhver tid — og heller ikke vanskelig å praktisere: *Se hen til Jesus*, troens banebryter og fullender — og bli ved med det, så når du målet, hvor troens fullender skal ta imot deg som sin egen. Tanken slår ikke til, så det resultat av troens fullendelse kan utmales; men det er like virkelig for det.

Av Marius Jørgensen
ved G. Nygård.

***

Guds rike

Mell: O Herre til hvem skulle vi dog gå hen.

Guds rike er Jesus, Guds levende Sønn,
Guds vintre og menighets Hode.
Hans levende grener i hjelpebos bønn
får bære hans livsfrukt, den gode.
Som skrøpelig lerkar i sannhet de ser
seg selv og sitt eget helt syndsmittet er,
Ved Guds kraft og renhet i skrøpelig ler
Gud virker i sitt nåderike.

Guds grener og lemmer er ett med Guds Sønn.
I Jesus fullkomne og rene.
Tross skrøpelig synder, som rettferdig og skjønn.
Gud ser dem i Jesus alene.
Hans liv Gud tilregner hver synder som tror
at synderens synd tok vår frelses og bror.
Guds rike i skrøpelig nådebarn bor
og Jesus er livet og frukten.

Gud rents du hver gren med din ømmeste tukt,
fra egenrettferdighets fare.
Når kjødet istedenfor Guds Ånd blir brukt
kan arbeid for Gud bli en snare.
Istedenfor Gudsliv fra hode til bunn,
forførende menneskevisdom går frem.
Da Gudsliv fra hode og rot visner hen,
tross Guds rike synes å blomstre.

Ditt kjærlige sinnelag Jesus er gitt
de tørste og drikkende grener.
Som synder og hjelpebos i deg og ditt
du syndere med deg forener.
Du selv i ditt rike, i alle er alt.
Vi selv i vår gjerning er ødelagt salt.
Om velment, det har ikke Livets gehalt
som kreves i Himlenes rike.

Kristoffer Høie

Å, Israel kor du er sæl

Moses, Guds utvalde til å føra Guds utvalde folk frå trældom i Egypt til lovnadslandet Gud hadde lova, var nå kommen til enden av livet og sin livsgjerning, og talar til folket og velsignar dei for siste gong. Då er det at han ser framover og bryt ut: *Å, Israel, kor du er sæl!*

Moses seier også kvifor Israel er sæl. «Kven er vel som du? — *Eit folk som har Herren til frelsar.* Ingen er som Gud, han kjem dei til hjelp, er ein bustad for dei, og hit ned når hans evige armar, er deira verjande skjold, og dei bur trygt og åleine under Guds velsigning, med augo vendt mot lovnadslandet. 5. Mosebok 33,26-29.

Israel hadde sin opprinnelse då Herren kalla Abraham og utvalde han til å bli stamfar til eit stort folk, som du kan lesa om i 1. Moseb. kap. 12 og 15. Og Gud fornya sitt kall med Jakob, som du kan lesa om i 1. Moseb. kap 28. Og under Jakobs strid med Herren fekk dei namnet Israel. Då sa Herren til han: «Du skal ikkje lenger heita Jakob, men Israel, for du har stridt med Gud og menneske og vunne.» 1. Moseb. 32. kap.

Me kan spyrja kvifor Herren utvalde Israel, til å vera eit folk utanom alle andre folk? For den som les sin Bibel kan der vel ikkje vera tvil om at Herren ut-

valde dei til å vera det folk som skulle ta imot verda sin frelsar, til å vera eit vel fyrebut folk, som Skrifta uttrykkjer det. Frelsaren kom til den falne menneskeætta gjennom dette folket, og frelsa sitt budskap har gått ut frå Israel til verda sin ytterste ende, evangeliet om Jesus, Guds Son og verda sin frelsar. Alt som hende dette folket, frå frelsa ut av trælekåret i Egypt, den lange ørkenvandrunga til lovnadslandet, ofringane og gudstenesta og påskelammet, lovnadene og forkynninga gjennom profetane til Johannes og hans omvendingsforkynning og dåp, var ei fyrebuing og ein demonstrasjon som viste fram mot Messias, mot Jesus og hans nåderike og det utvalde folk i Guds evige rike, som tek til her på jorda og fortset til evig tid i nye himlar og på ei ny jord der rettferd bur.

Kven er så Israel, Guds utvalde folk?

Det er eit spørsmål mange grunnar på, og som det finst mange ulike meininger om. Når namnet Israel blir nemnt, tenkjer vel dei fleste på det nasjonale Israel, på staten Israel, og mange hevdar at dei som er jøde tilhøyrer Guds utvalde folk, tilhøyrer Abrahams ætt, og er Guds barn i kraft av si utveljing. Ein retning som ser ut for å bli meir og meir utbreidd, går så langt at dei er imot forkynning og misjon i Israel, og begrunnar det med at dei er Guds utvalde folk. Det er ei farleg villfaring, som me må åtvara mot.

Paulus seier i Galat. 2,15 at me er fødde Jødar, og ikkje syndrarar av heidningætt; men då me skyna at eit menneske ikkje vert rettferdigjort av lovgjernin-

gar, men ved trua på Kristus, så trudde me og på Kristus Jesus.

I Filip. 3 seier han at han har det han kunne lita på i kjøt, at han var omskoren den åttande dagen, er av Israels folk, av Benjamins stamme — osv., men for å bli frelst måtte han tapa det alt og akta det for skarn, så han kunne vinna Kristus og bli funnen i han, og bli frelst og rettferdig for Gud ved trua på Kristus. Og i Rom. 9. og 10. kap. fortel han at han har ein verk som aldri tryt for freniane sine etter kjøtet, som til tross for at dei er Isralittar, har barnekåret, herledomen, paktene og lovgjevinga, gudstenesta og lovnadene, og frå dei er Kristus komen etter kjøtet — og endå er dei ikkje frelste. Kan det seiast tydelegare at også ein Jøde må bli frelst ved å tru på Jesus og ta imot han for å bli frelst og få tilhøyra Jesu Kristi nåderike.

Men for å stadfesta det med endå eit ord frå Skrifta, tek me med Jesu ord i Johs. 8. kap. Der står det at Jesus tala til jødane som trudde på han, og som trudde dei var Abrahams barn som ikkje trong å bli frigjort, men dei trudde ikkje på Jesus og tok ikkje imot orda hans, og Jesus sa like ut at dei hadde djevelen til far. Slik talar Guds ord, og ta deg i vare for dei som lærer og forkynner at me har tre slags menneske, først Jødefolket som er Guds barn i kraft av Guds utveljing, så Jesu Kristi rike av dei som trur på han, og for det tredje dei vantruande utanfor Guds rike. Det høyrdie eg forkynt for ikkje lenge sidan, og den som lærer slik, må vera blind til tross for sin store kunnskap i Guds ord, tileigna ved sin tanke og gransking av skriftene. Det

er ved hjarta ein trur til rettferd, ikkje ved tanken, seier Guds ord. (Rom. 10 og Johs. 5,39).

Jesu Kristi rike er eit åndeleg rike. Då Gud kalla Abraham og gav han lovnaden, sa han: «I di ætt skal alle jorda sine ætter velsignast.» Og i Galat. 3. kap. viser apostelen til lovnaden til Abraham og seier: «No vart lovnadene gjevne til Abraham og hans ætt; Han seier ikkje: Og dine ættingar, liksom om mange, men som om ein: *Og di ætt, og det er Kristus.*» Og i vers 26–29 held han fram: For alle er Guds barn ved trua på Kristus Jesus. For så mange som er døypte til Kristus, de har iklaedt dykk Kristus. *Her er ikkje jøde eller heidning, her er ikkje træl eller fri mann, her er ikkje mann og kvinne, for dei er ein i Kristus Jesus.* Men høyrer de Kristus til, så er de og Abrahams ætt, ervingar etter lovnaden. Her ser me at Guds utvalde folk består av Jødar og heidningar, som trur på Jesus, har teke imot Jesus, og derved er tekne inn i Guds nåderike som Guds utvalde folk, Guds tempel og Guds husfolk. Så mange som Guds lovnader er, har dei fått si oppfylling i Kristus, og dei er gjevne fyrst til jødefolket og gjennom dei til alle jorda sin ætter.

Det er inkje forskjell på Jøde og heidning, når det gjeld å bli frelst, seier Guds ord (Rom 10, 1–21), for Kristus Jesus gjorde dei båe two til eitt då han braut ned skiljeveggen, fiendskapen, då han ved sitt kjøt avlyste den lova som kom med bod og fyresegner, so han ved seg sjølv kunne skapa dei two til *eitt nytt menneske*, med di han gjorde fred, og forlika dei båe two i ein lekam med Gud

ved krossen, då han på den slo fiendskapen ihel. Og kom og forkonte fred for heidningane som var langt borte, og fred for jødane som var nær; for ved han har me båe two tilgjenge til Faderen i ein Ande. (Efes. 2, 10–22).

Jesus på krossen reiv ned gjerdet, skiljeveggen, fiendskapen millom menneska og Gud, men også millom jøde og heidning. Det openberra Gud for Peter ved duken som blei fira ned frå himmelen med reine og ureine dyr, og då Paulus refsa Peter i Antiochia, sjå Galat. 2,11–22). Her talar Gud gjennom two jødar som er frelst av nåde ved trua på Kristus Jesus.

*«Vidunderligst av alt på jord er
Jesu Kristi rike»*

Slik syng sangaren, og det er ikkje berre Moses som seier: Å, Israel, kor du er sæl, men det vitnar heile Bibelen, tenk berre på kor ofte Jesus seier: sæle er de —. Og Jesus ville nok ha alle med i dette utvalde og sæle folk, det ser me av at då han sende apostlane ut med evangeliet om riket, så sa han at dei skulle ta til i Jerusalem, fortsetja til Samaria, og til jorda sin ende. Ingen jøde treng å bli heidning, og ingen heidning treng å bli jøde for å bli frelst, for Jesu Kristi evangelium er det same for alle, kva folk dei så er av.

Kvífor er me sæle? Fordi me har Jesus til frelsar, fordi han har sona og betalt alle våre synder, og gjeve oss eit evig liv og barnekår hjå Gud. Me er sæle fordi me er rettferdigjorde for Gud ved trua på Jesus, og ved han har fått tilgjenge til nåden som me står i, og er Guds arvingar og Jesu Kristi medarvingar, og her

på jorda eig fred med Gud i eit godt samvit, eig eit håp som er trygt og fast i liv og død, får leva under Guds kjærleik og rike velsigning. «Den rikdom er stor å ha Jesus til bror og eiga Guds levande ord.»

De er ei utvald ætt, eit heilagt folk, Guds eigedomfolk, Herrens tempel og bustad. «Guds barn eg er, Guds barn eg er, å sælaste hugnad og gleda», syng ein av Jesu Kristi rike sine barn.

Me er sæle fordi «ein bustad er den eldgamle Gud, og hit ned når hans evige armar». Jesus sa sjølv at han ville bygga oss eit hus, og det står ferdig for kvar den som trur og er fødd av Gud ved evangeliet. For om vårt jordiske hus vert nedrive, så har me ein bygnad av Gud, eit hus som ikkje er gjort med hender, æveleg i himmelen, fortel 2. Kor. 5,1.

Hit ned når hans evige armer, sa Moses ved si avferd. Guds evige armar er Jesus og det verk han gjorde ved Jesus, for det står skrive i Rom. 8. kap. at det som var umogeleg for lova, av di ho var makteslaus på grunn av vårt kjøt — vår

falne natur — det gjorde Gud då han sende sin eigen Son i syndig kjøts likning. Guds evige armar når her ned ennå i dag, for hans ord og evangelium går ut over all jorda. Har dei evige armar nått deg? «Open står Jesu miskunnsame nåde, Kjærleikens armar og hyrdingens famn. Tarv du då kvida i hugverk og våde Når du kan ankra i sælaste hamn! Brudgomen, Jesus, med kjærleik deg helsar, ropar: Mi brud, du ditt hjarta meg giv! Er det då rett at du vrakar din frelsar, som til di løysing har give sitt liv?»

Det finst ingen som Gud, Jesurum, han fer deg til hjelp yver himmelen, og ek i si allmakt på skyene. Tenk at Moses kalla Guds utvalde folk for *Jesurum* så lang tid før Jesus kom til jorda — det skal vel tyda at det er Jesu Kristi folk som er Abrahams ætt, Guds utvalde folk? Sjå henvisinga under vers 26: 5. Mosebok 32,15.

Til slutt tek me også med vers 25: *Som dagen er, skal din styrke vera; slik stod det i dei gamle biblane.*

Amund Lid

Hvorfor er du så nedbøyet min sjel?

Av Øyvind Andersen

Vi skal lese sammen Salme 42: «Til sangmesteren; en læresalme av Korahs barn. Som en hjort skriker etter rinnende bekker, så skriker min sjel etter deg, Gud! Min sjel tørster etter Gud, etter den levende Gud; når skal jeg komme og trede frem for Guds åsyn? Mine tårer er min mat dag og natt, fordi man hele da-

gen sier til meg: Hvor er din Gud? Dette må jeg komme i hu og utøse min sjel i meg, hvorledes jeg drog frem i den tette hop, vandret med dem til Guds hus med fryderop og lovsangs röst, en høitidsskare. Hvorfor er du nedbyet, min sjel, og bruser i meg? Bi etter Gud! for jeg skal ennuprise ham for frelse fra hans åsyn.

Min Gud! Min sjel er nedbøyet i meg; derfor kommer jeg deg i hu fra Jordans land og Hermons høyder, fra det lille fjell. Vanndyp kaller på vanndyr ved duren av dine fossefall; alle dine brenninger og dine bølger går over meg. Om dagen sender Herren sin miskunnhet, og om natten er hans sang hos meg, bønn til mitt livs Gud. Jeg må si til Gud, min klippe: Hvorfor har du glemt meg? Hvorfor skal jeg gå i sørgeklær under fiendens trykk? Det er som om mine ben ble knust, når mine fiender håner meg, idet de hele dagen sier til meg: Hvor er din Gud! Hvorfor er du nedbøyet, min sjel, og hvorfor bruser du i meg? Bi etter Gud! for jeg skal ennuprise ham, mitt åsyns frelse og min Gud.» Amen.

Det høres ut som om alt var slutt for den som tror på Jesus, det ser vi spesielt i Salmenes bok. Her er en som blir hånet av sine fiender, og det på en ganske spesiell måte: Hvor er din Gud? spør de, ja, hvor er din Gud, hvordan har du det egentlig, hvordan står det egentlig til med deg, skal den som frykter Gud ha det på den måten som du har det, tror du egentlig at du tilhører Gud, er du ikke egentlig forkastet av Gud når alt kommer til alt, har ikke Gud glemt deg, hvorfor skal du gå i sørgeklær, hvorfor skal dine fiender få lov til å løfte sitt hode over deg? osv.

Den som sangen egentlig handler om, er Messias, den handler om ham som ble forlatt av Gud for vår skyld, og som forkortet måtte si det som står i Salme 22: Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg? Han gjennomlevet dette til fulle for å frelse oss. Men det som gjelder

ham, det kommer også mer eller mindre til å gjelde alle som tror på ham. Det er ingen som tror på Gud, uten at det kommer tider da alt ser aldeles håpløst ut, og det er alvorlige tider for en kristen.

Da er det at vi har fått en læresalme, en salme som inneholder undervisning, som belærer oss og underviser oss i det som vi trenger i vår situasjon, og i det som vi trenger å legge oss på hjertet. En læresalme av Korahs barn, står det om denne.

Som en hjort skriker etter rinnende bekker. Da er hjorten i fare, når den skriker etter rinnende bekker. Det er ikke vanlig først det er tale om her i Guds ord, det er den først et menneske har i ørkenen, så han vet med seg selv at om han ikke innen så eller så lang tid, maksimum innen tre dager, får vann å drikke, så er han død. Et menneske kan klare å faste lenge ved å la være å spise, men det lengste en kan la være å drikke er tre døgn, da går det galt hvis det ikke kommer hjelp.

Og slik er situasjonen åndelig talt, da er et menneske som må ha hjelp til den levende Gud, er et menneske som må ha levende vann. Hvor er det levende vann å finne? Ganske enkelt i Guds ord, der Jesus sier: Om noen først, han komme til meg å drikke! Hvor er det levende vann hen? Det er Jesus selv, han sier til den samaritanske kvinnen: Kjente du Guds gave, og visste du hvem det er som sier til deg gi meg drikke, da hadde du bedt ham, og han hadde gitt deg levende vann. Og da taler Jesus om seg selv, det er han som er Guds gave, det er han som er det levende vann, det er han som er redningen for

den som vet med seg selv at det kan ikke gå med meg slik jeg er, Jesus er svaret og redningen i Guds ord til deg.

Det er dette denne salmen egentlig tar sikte på å vise oss. Han utøser sin sjel, han kommer i hu hvordan han vandret til Guds hus med alle dem som ferdes der på de store høytider, sammen med høytidsskaren og de sang Gud lovsanger, og så kommer det som en gjenklang i hans sjel: Hvorfor er du nedbøyet min sjel, og bruser i meg? Jeg skal ennuprise Gud for hans åsyn. Han kommer i hu hva han har hørt, han har jo hørt det i Guds ord at der er jo egentlig ingen grunn til det. Men så begynner han igjen å se på seg selv, min sjel er nedbøyet i meg, sier han, min Gud, hvorfor har du forlatt meg? Derfor kom meg i hu fra Jordans land og fra Hermons fjell og fra det lille fjell.

På disse stedene åpenbarte ikke Gud seg, han var ikke der i Jordans land, han var ikke på Hermon, han var ikke der på den lille høyden heller. Gud åpenbarte seg på et annet fjell. Det er så lett å begynne å søke hit og dit når vår sjel er i nød, begynne å søke og spørre, og så ikke se etter *hvor* han åpenbarer seg. Vanndyp kaller på vanndyp ved duren av dine fossefall, det er så mange ting som slår over en, bølger og brenninger, det er som om Gud har glemt en og som om fienden håner meg og sier: Hvor er din Gud? Skulle ikke Gud snart svare nå, sier du, skal det ikke snart bli annledes nå, skulle det ikke vise seg nå, hvorfor har du glemt meg, ja hvorfor har du glemt meg? Hvorfor skal jeg gå i sørgeklær under fiendens trykk? Og

hør, svaret er: *Gud har ikke glemt deg!* «Glemmer vel en kvinne sitt bvarn? Om også de glemmer, glemmer ikke jeg deg.» Gud skjuler seg for oss, det gjør han ofte, og det har han sine grunner for å gjøre, det er ikke alltid du ser ham, du får ikke lov til å kjenne og føle at Gud er nær beständig, men det er to ting han ikke gjør, og det vil jeg understreke så sterkt jeg kan. For det første *glemmer* han deg ikke, og for det andre *forlater* han deg ikke. Jesus ble forlatt, for at du og jeg *aldri skal bli forlatt*, han kan ikke glemme deg, ikke meg heller. «Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg, dine murer står alltid for meg.» Det er hans svar.

Og når jeg roper til Gud, slik som denne salmen gir uttrykk for, så er det som svaret kommer: Hvorfor er du nedbøyet min sjel? Hvorfor bruser du i meg? Har du lagt merke til at det kommer to ganger? Og siste gangen er sterke enn den første.

Det kommer midt i salmen, og det kommer i slutten av salmen, sterkere enn første gang: Hvorfor er du nedbøyd, hvorfor bruser du i meg! Bi etter Gud, jeg skal annuprise ham. Det er nemlig *Ham* som er min frelses åsyn og min Gud. Han er den han er, og har vært det hele tiden, han har ikke forlatt deg, han har ikke glemt deg.

Du som tror på ham, blir ikke til skamme, det er hans løfte til deg, og det er det han vil du skal rekne med. Amen.

Avskrift frå lydband etter den Luth. Timen i Noreia Radio, med løyve frå Andersen og Noreia, ved A.L.

Ha synd, synda og gjera synd

«Dersom me seier at me ikkje hev synd, so dårar me oss sjølve, og sanningi er ikkje i oss; dersom me sannar syndene våre, so er han trufast og rettferdig, so han forlet oss syndene og reinsar oss frå all urettferd. Dersom me seier at me ikkje hev synda, so gjer me han til ljugar, og hans ord er ikkje i oss.» 1. Johs. brev 1,8-10.

Det kan kanskje vera til nytte å ta med noko meir av det Johs. seier her om oss kristne og om synda. Han syner oss tri former for synd. Den eine er *å ha synd*, den andre er *å synda*, og den tredje er *gjera synd*.

Når det gjeld *å ha synd*, so tek han seg sjølv med og slår fast at om nokon seier at han ikkje har synd, so dårar han seg sjølv og er ikkje lenger i sanninga. So manar han dei kristne til å passa seg for synda, men legg til: *Om* nokon syndar, so treng han ikkje fortvila, for Kristus har sona for syndene våre.

Å ha synd og *å synda* kan soleis ikkje skilja oss frå Gud om me er av dei som vedgår vår synd for han, for Gud er trufast og rettferdig so han både tilgir synda og reinsar oss frå all urettferd. Ved nådestolen får me nåde og miskunn til hjelp i rette tid. Var det ikkje so, ville

det sjå mørkt ut ogso for oss som er kristne.

Men so vert det sagt om den som *gjer synd*, at han er av djevelen (1. Joh. 3,8). Her vert det skilt millom å ha synd, å synda og å gjera synd. Kor er det då skilnaden ligg?

Å gjera synd må først og fremst vera å leva borte frå Gud. Det menneske som vender seg bort frå Gud i umoral, i stormod og vantru, det let seg styra av synd, av ei vond makt. Ikkje so med ein kristen. For han er synda den verste fienden. Som jarnflisa er vond for auga, so er synda vond for ein kristen. Den einaste berging og trøyst han veit, er Kristus og nåden som Gud gir til alle som kjem til han.

Skilnaden på ein kristen og ein vantru ligg soleis i djupaste grunn ikkje i at den eine er *syndfri* og den andre *syndfull*. Alle menneske er syndarar. Skilnaden ligg i at den kristne veit seg ikkje noko anna til frelse enn Jesus Kristus og slår difor armane om han som einaste bergingsmann, mens den verdslege snur Jesus ryggen. Der ligg skilnaden.

Den eine grip redningstoget og vert berga. Den andre grip det ikkje og druknar.

Ludvig Hope